

ВИКТОР ЮГО НА АЛБРЕХТ ДЮРЕР

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

В горите стари, дето мъзга навред пълзи —
по ствола чер на бора, по белите брези,
веднъж ли ти си бързал по голата морава
уплашен, блед, незнаещ какво зад тебе става;
с трепереци колени си бързал в своя плен,
учителю мой, Дюрер, художнико вглъбен!
Божествени картини! — и как личи от всяка,
че с поглед визионерски ти си прониквал в мрака
и си разкривал всичко, сред мрачините взрян:
и фавни ципопръсти, и весел горски Пан,
цветя пред теб натрупал, и старата Дриада,
зеленооки силфи в зеленината млада.
Чудовище ужасно за тебе е лесът:
видения с реалност се смесват и кипят.
Там бор до бор се свежда и брястове огромни,
и всеки клон за лакът сакат ще ти напомни;
короните се клатят едва — да разберем,
че нищо не е мъртво, ни живо е съвсем.
Тече вода и злакът я пие; всеки ясен
с ужасни хрусталаци, с къпини е опасан,
оплел в тях свойте черни и груби стъпала.
Цветя лебедошии в блата-огледала.
Химерата събудиш от тоя сън дълбок ти —
и люспест врат разтърсва, в стеблата впила нокти,
и в миг от пещерата надниква и ако
си там, ще те пронигне със святкащо око.
Растителност! О, буйна материя! Дух! Сила!
С кора ли, с груба кожа ли своята плът покрила!
Не съм все още бродил из тая пустота,
Учителю, без ужас да ми смрази кръвта
и да не видя клони, чак до земи опрени,
по тях с неясни мисли, от вятъра люлени.
О, само Бог, свидетел на тайнства, само Бог
разбира тия мисли сред пустоша дълбок.
Усетих таен пламък душата ми да сгрява

*и заедно с душата живее, съживява,
присмива се, говори, снишава си гласа
под дъбовете страшни, запречили леса.*

1837

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.